

Az Imagináció, más nevén a Teremtés, a Mentalizmus, a M...

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: January 24, 2018, 7:42 am

Dénes Albert A természettudományos tájékozódások megvalósításában metafizikai tájékozódások vannak, amelyek megadják az emberi létet, az élet kereteit, mintegy alapját képezik egy olyan valóságunknak, amelyben vagyunk, és amelyben megnyilvánulunk. Mindeddig sem lehetett arról a tudományos vizsgálatsban, hogy tulajdonképpen metafizikai valóságunkban merthelyki evés valóságunkat, mert ez elsősorban kézenyelmetlen volt az objektív, csak a tárgy bizonyítékokra támaszkodó tudásnak. Most azonban - legalábbis a tudomány egyik árcvonala - szembesülni kezdett azzal a ténnyel, hogy ez az egész lét és egyáltalán nem annyira racionális, mint ahogy eddig véltük, és ahogy ezt még be is akarták bizonyítani a legújabb, a valóságunkra vonatkozó tudományos felfedezések, amelyek valamelyest kezdtek nyitni a metafizika irányába, tulajdonképpen nem is felfedezések, hanem a tiszta metafizikai tudásban az emberrel egyidőben ismertek. Tehát nem is felfedezések ezek valójában, hanem elismerése annak, ami megvolt, megvan és meglesz az ember létezésében. A valóság fogalma egyszersmind a tájékozódás fogalma is, mert azon nyomban, hogy bármilyen megközelítést teszünk a valóságunkra vonatkozóan az már valami, ami határ, keret, szabály, alak, alakzat, forma, szándék, tehát már egy meghatározás, amelyben a valóság valóság, és amely meghatározáson kívül a valóság már nem valóság. Utóbbi esetben csak akkor áll helyre a meghatározási keretből kilépett, valóságunk-vesztett valóságunk a valóságunk, ha a meghatározási kereteit újra alkotjuk. Ezt juttattuk tulajdonképpen egészen idáig. A valóságunk mindig keretekbe zárt valóság volt. Aztán a valóságunkkeretek szándékunk bizonyultak, kézenyetlenek voltunk azokat árfogalmazni. Mintha a valóságunk adná a kereteket és nem a keret a valóságunkot. Valójában így is van, és ezzel el is érkeztünk az első metafizikai, vagy más szóval egyetemes tájékozódáshoz, az imagináció tájékozódáshoz. Az imagináció tájékozódás egészen egyszerűen azt mondja ki, hogy azzal egyet, hogy mi emberek teremtett létünk vagyunk, teremtett létünk is vagyunk. Mit teremtettünk? Valóságunkot, állapotokat, kérelmet és formákat. Ez tehát nem egy olyan tájékozódás, amely azt mondja ki, hogy mit szabad és mit nem szabad tenni. Általában a tájékozódás az jut eszébe az embernek, hogy mi az, ami tilos, és mi az, ami kérelmet és, hogy mindez milyen skatulyát jelent a számára. Ez a tájékozódás, akárcsak a kérelmet metafizikai tájékozódás nem azt mondja ki, hogy mit szabad és mit nem, hanem azt mondja ki, ami van. Vagyis, hogy teremtett létünk vagyunk, mi emberek, valóságunkot, létet, kérelmet, kérelmet és állapotokat, megnyilvánulásokat teremtettünk. Ráviden ennyi az imagináció tájékozódás. És most kérelmet ennek bávebb, részletesebb kifejtése. Először is a kérelmet, hogy hol tartunk most? Az emberek jelentés még mindig abban a naiv állományban, tompa kérelmetben áll, hogy a valóságunk, az élet, az állapotok csak úgy jönnének a maguk spontán áramlásában és mintegy

keresztül folyik rajtunk, passzív befogadói látni. Az ilyen álláspontra az is kivetkezik, hogy mi semmit sem tehetünk, nem rendelkezünk az életünk felállítását, ezt úgy kapjuk valami felsőbb erőtől - ajánlatos jól viselkedni, mert ha megharagítjuk az életünket adó felsőbb hatalmat, akkor megbüntet minket és vagy elveszi tőlünk az életet, vagy olyan állapotokat mér reánk, hogy ahhoz képest még a romlás is megkönnyebbüléssé válik. Az emberiség ezen részével kapcsolatosan nincs mit félőnk, hiszen az emberiség az emberiség. Ha azt mondja valaki nekik, hogy "a valóságodat Te magad teremtetted meg és Te vagy ez a felelős", akkor nagyon gyanakodva néz reánk, mintegy nem tudja eldönteni, hogy az elmúlt években meglazultak a szellemi soroljon-e vagy csak egyszerre az "ékelet szellemi szekták" csoportjába helyezzen. Az emberiség ezen része az "ineptia mysteri"-ban szenvedünk. Nem tudjuk, nem is akarjuk elfogadni, hogy a valóság, a létezés az egy kicsit tágabb, mint ahogy minket arra ösztönöz meggyőzték. Van azonban egy másik rész is az emberiségnél. Az a rész, amely tisztában van azzal, hogy van imagináció vagyis mágiá, és ezzel rendelkezik az ember, sőt ez az, amivel elsősorban rendelkezik. Ezek az emberek tudják, hogy az ember életében minden az imaginációból indul ki. Úgy azt is tudják, hogy ha el akarjuk érni a céloinkat, akkor az imaginációból kell kiindulniuk. Először szeretettel saját tetteink el a félőnk, az imagináció technikáit, legyen az vizualizáció (belső képalkotás), vagy mantrázás (bizonyos mondatok ismétlése) vagy még sok más egyéb praktika. Tudják, hogy a siker titka a siker tárgyával kapcsolatos pozitív képzetalkotás, gondolkodás és az, amit akarunk, az meg is valósul, hiszen az imagináció tervnyeknek megfelelően valóban megalkotja az ember valóságteremtő képességét. Ha ezeknek mondja valaki, hogy léteznek az imagináció tervnyek, nem mondhatjuk szívesen, hiszen azok azok, akik konkrét életükben egészen tapasztalati szinten kipróbálták ezt a tervnyet. Azonban - ami nagyon gyakran előfordul - metafizikai tárgyak közöttük itt van egy is, és az a további, ugyancsak metafizikai tervnyek nem ismerése miatt valóságba kerülnek. Imaginációjuk által bevonzzák maguknak azt, ami kell nekik, de nem szívesen a további kivetkezményekkel. Ás így járunk, mint aki felfedez egy új világot, amely csodás gyorsasággal rápárt az embert, és csodásan irányít - tehát is, azonban mikor a új világot csoda-nagy sebességgel szívesen, akkor markol belőle a gondolat, hogy félőnk nem gondoskodtak. Úgy kivetkezményszerűen csak a valaminek való előre drámai átkelés áll - tehát le lehet. Az ársi, tiszta, metafizikai hagyomány, az egyetemes emberi alapállás tanításai mindig kihangsúlyozta, hogy az imaginációval csak a megtisztított tudatossággal, szellemmel lehet bízni, vagyis teremteni. Ha nem így történik, semmi más nem lesz belőle, mint fekete mágiá, még akkor is, ha az ember magasztos eszméket, ideákat magyaráz bele. Ha már idáig eljutottunk, fontos lenne azt is megtudni, hogy mi is az imagináció? Az imagináció az emberi lénynek a képzetpontja. Minden ebből indul ki. Tudjuk, hogy egy ember szellemből, lélekéből és testből tevődik össze egészen egészen. Az imagináció ennek a hármasszetevadászának a találkozásánál van jelen, de úgy hogy e három képzetpontját ez képezi. Ás így is fel lehet fogni, mint egy olyan szellemi szervet, mint a fizikai-biológiai testben a szív vagy az agy. Azonban annál tágabb, mert ez - mint az imagináció - az emberi lény végső gyökere, képzetpontja, létezésének bázisa. Ezért első szívesen metafizikai tervny az imagináció tervnyek. Minden örökös, kép, gondolat, megnyilvánulás, akarat, cél stb. innen indul ki és ide tér vissza. Ez nyilván az imagináció. Mindezek mellett még sincs úgy, hogy az imagináció kéne determinálja az embert. Hiába, hogy az imagináció az ember legmélyebb létezési gyökere, képzetpontja, eredete, az embernek mégis képezzet szereshet, hogy a saját imaginációjával tudatosan bízjon, tehát, hogy ura tudjon lenni a saját imaginációjának. Ezt tanítja meg az igazi metafizika. Tehát ebben a megvilágításban az ember tágabb, mint a saját imaginációjá, még akkor is, ha az imagináció lényének a legképzőbb helyét foglalja el. Tehát az ember imaginációjával teremt. Valóságot teremt. Állapotokat, helyzeteket, eseményeket valószínűleg meg. Hogy ha tiszta lenne ez

az imagináció's másként az emberben az jelen lenne a kellő egyetemes morális-szellemi tudatosság, a metafizikai emberi alapállás, akkor semmi gond nem lenne az most egy sort sem kellene ezzel kapcsolatosan írjak. Azonban tudott dolog, vagyis tény, hogy az ember imaginációja fel van telve zavaros tartalmakkal, képzetekkel, gondolatokkal, amelyek olyan valóságokat valóság-tanának meg állandóan, amely inkább egy rémálmom valósága, mintsem a tiszta, ember, ragyogás szeretet az tény valósága. Ezt nincs is miért bizonyítani, aki nem hinné el, egy kicsit nézzen körül a világban, a környezetben az be kell látnia, hogy bizonyításra nem szorul tényről van szó. Imaginációnk zavara miatt korrupt valóságokat teremtünk, betegségeket, székségek állapotokat, gyűlöletet, tragikus történeteket vagy olyan sikereket, amelyek meggyűlölt szakadékok válnak. Az emberiségek az imagináció megzavarodásában szélsőséges határhoz érkezett. Itt van az a határ, ahol az egyáltalán az embernek levő egyetemes bölzséire emlékeznünk kell. A megzavarodott imagináció pártipartipart, a tudatos személynél uralma nélkül meg a maga útján, metafizikai természet az funkciója szerint csak teremt, olyan valóságokat, amely jóval túlhaladja a rémálmot a rémálomtól a rémálomtól a rémálomtól. Ugyebár itt is a képzet. Először látszik, hogy az imagináció a tényről az, amely azt is kimondja, hogy az imagináció állandóan teremt, megszállt az az megvizsgáljuk saját egyéni életünkben, hogy mit is teremtettünk magunknak. Amilyen állapotban, helyzetben találjuk magunkat ezen vizsgálás során, azt teremtettük. Tehát az elindulás nagyon egyszerű. Sem életünk, sem társadalom, sem a fonál, sem a szélsőség nem teremtettük, s fűkötőt nem tudjuk megváltoztatni, azt az állapotot, amiben vagyunk. De nem teremtette helyettünk semmiféle felsőbb hatalom, legalábbis túlságosan féltőgöten felsőbb hatalom. Az állapotot, amelyben találjuk magunkat, azt mi magunk teremtettük. Ha zavaros, ha tisztább, egyértelmű állapotunk van, ennek a valóságnak a létét mi magunk alkottuk meg. Ha ez tudatosul bennünk, az első lépésben is vagyunk. Mert ezzel egyúttal felelősséget is egyszerre magunkra vettük. Ezt nem nagyon szeretik általában, mert könnyebb azt mondani, hogy a társadalom vagy a másik ember, vagy a sors okolható valamely nemkívánatos helyzet, állapot miatt. Az imagináció a tényről azzal szembesít, hogy a jelen-valóságunkat mi magunk, saját magunknak teremtettük. Azzal is szembesít, hogy ezután sem fog másképp lenni, a továbbiakban is mi leszünk saját valóságunk teremtői. Harmadszorra azzal is szembesít, hogy mi mindannyian, mint valóságunk megteremtői, nemcsak a saját egyéni valóságunkat teremtjük meg, hanem az egész emberi közösség valóságát, az ezáltal felelősséggel tartozunk egymásnak. Egy a legelső megteendő lépések közül az, hogy egy minél hatékonyabb imagináció's gyakorlatot találjunk, amellyel gyorsan meg tudjuk valósítani azt, amire már olyan régen vágyunk, hanem az, hogy felmárjuk, hogy eddigi életünk során milyen képek, vágyak, szándékok, erősek, célok, tudattalan, vagy csak részen tudatos, vagy teljesen tudatos tartalmak vezettek el idáig, ahol most éppen vagyunk a jelenünkben. Ha így járunk el, akkor lassan-lassan ki fog rajzolódni az imaginációnk az eddig megtett életünk körül az az nem szakadatlan kapcsolat az látni fogjuk tisztán, hogy milyen vágyunkból, milyen elképzelésünkben mi kivetkezett, mi valósult meg. Maga ez a gyakorlat nagyon egyszerű, inkább igénytelen tiszta egyszerűség, mintsem magasfokú szellemi tudást, ami csak nagy-nagy gondolkodás kiváltás. Imaginációját mindenki elérheti, megvizsgálhatja, tisztáthatja. Mindenki jó megnevezheti, hogy képzetek, akarata, szándéka, vágya hová vezette el. Mindenki lehet ilyen értelemben a saját maga metafizikusa. Nos kell is, hogy az ember mindezt tudatosítsa magában. Az első lépések közül az tartozik tehát a tudatosítás. Kell tudatosítanom, hogy teremtő vagyok, aki a valóságomat, amelyben létezek előszörban magam teremttem meg. Már az imaginációja, vagyis már ember teremtője tevékenysége is hatással van az életemre, de amit elsőrendűen fontosnak kell tartanom, az az amelyért felelősséget kell vállalnom, a saját imagináció'm. Miután mindez letisztult egy emberben, tehát sikerült kialakítani a kellő tudatosságot az imaginációval kapcsolatban, azután már fel lehet tenni a kérdést, hogy mit

akarok megvalósítani további cseletem során, és hogy hogyan kell megvalósítani az imaginációt, hogy a terveim megvalósuljanak. Tehát, magával az imaginációval való szándékos művelet tudatos művelettel kell járjon. Szándékosan lehet tenni vagy nem tenni valamit, tudatosan tenni vagy nem tenni azonban más jelent. Van kétféle művelet, a szándékos és a tudatos művelet. Az imaginációval való műveletek, amelyek valószínűleg teremtő műveletek tudatos hozzájárulásra van szükségük. Le kell tisztáztanom, hogy mit akarok elérni, miért akarom azt elérni, ha megérem, akkor abból mi következik. Belátom, hogy az imagináció műveletek nem csak valami misztikus-varázslatos-okkult praktikák, hanem nagyon sok logikai erőt is igénybe vesznek, amit megkérlelni nem lehet. Ha az imaginációval teremteni akarok egy olyan cseleket, állapotot amelyre vagyok az amit legjobb lelkiismeretem szerint helyőnknek tartok, meg kell értenem a műveletek alapjában lévő logikát, vagy más szóval, tekintettel kell lennem a további metafizikai tényezőkre is. - (Vibráció, Megfelelés, Karma, Polaritás stb. néven vagy akár más nevek alatt ismeretes egyetemes tényező.) Ma nagy kvalitásnak számít a járt, kielégítő, kényelmes, biztonságos, karmikus, karmikus, karmikus levél műveletekkel és izgalommal telített cseleket. Ez a mai ember ideje, amelyet meg akar valósítani. Egyesek azt hiszik, hogy ezt a művelettel lehet csak elérni, ezért állandóan rohannak, hogy megszerezzék, amire vágynak. Mások tudnak valamit arról, hogy a dolgok belőlük kezdődnek, ezért az imaginációra szuggesztív módon ható műveletekkel segítik egyébként a műveletet a műveletre. Még vannak olyanok-eleg sokan- akik az imaginációval semmit sem tudnak, ezek azok, akik saját cseleket passzív részvevői. Vallásba, tudományba vagy más szóval átvett műveletekbe kapaszkodnak, mert legtöbbször a gondolat, hogy ők teremtők. Ha vallásos, még is vág, hogy mersz olyan kijelentést tenni, hogy teremtő vagy, amikor csak az Isten a Teremtő. A tudományba kapaszkodó cinikusan és főleg lenézően lerázza, hogy ugyan más, ké-művelet meg ott a misztikus zagyvasággal, hiszen pontosan dokumentált adatokkal rendelkezik azt illetően, hogy hol tartunk most a valószínűségben! Az imagináció tényező egyben a lehetőséget és a szabadságot is jelenti. Miután tisztáztam a műveletet, hogy teremtőnk- hisz akár vallásos, akár tudományos magyarázatokkal akar kibővíteni valaki a teremtő felelősséget alá, a személynél cseleket, sorsát öngyis maga teremti meg- lehetőséggel, szabadsággal adódik arra, hogy cseleket, sorsunkat a saját legtisztább lelkiismeretünk szerint tudjuk alakítani, irányítani, rendezni. Csak egy valószínűleg meg a Szent Péternek az az üzenet, "Öljétek a lelketek szerint", vagy hogy "Léssatok ögö lelketekkel". Más szóval nem. Az imagináció más kulcsa a létezés. A létezés egyben alkotás is, vagyis teremtés is. Ha megnevezünk egy képet, a vele kapcsolatos értelmezés által teremtődik meg az értelem, vagyis a létezés alapjában véve az értelmet teremti meg. Szoktuk mondani, "hogy nem látjuk a értelmét" valami olyan dolognak, cselekvésnek, amely hibáinaknak tényleg, vagyis amelynek nincs értelme. Kép, létezés, értelem, teremtés, valószínűleg, imagináció- ezek mind egyenrangú metafizikai szavak, amelyek állandóan kölcsönhatásban vannak bennünk. Ezek köpezik egész cseleket, létezésünk alapjait. Ha ezek zavarosak, az egész sors, az egész cseleket összezavarodik, de mondhatjuk ög, hogy maga az ember zavarodik össze, aki aztán megélt a maga zavart, konfúz, beteg állapotait. A szellemi hagyomány nemcsak az imagináció elsődleges fontosságát tudott, hanem arról a létezésben bekövetkezett katasztrófákról is, amit bűnbécsnek, vagy létkorrupciónak is neveznek. Tehát tudott és tud arról, hogy az ember imaginációjában és egy egész lényében megtévesztett, csonkított, erőtlen, tehetetlen, beszennyezett volt, vagyis hogy lezuhant. Az az állapot amelyben vagyunk, tehát nem természetes, nem normális és aki azt állítja, hogy minden a rendjében van, mit sem tud az ember leglényesebb dolgai felül. Témák, csonkított, korrupáltak vagyunk, de a lehetőséggel megvan arra, hogy megtisztítsuk, kiegyensúlyozzuk, egészítsük, egészítsük, egészítsük, egészítsük, egészítsük, egészítsük az egész metafizika erre vonatkozólag ad információkat. A pszichológia ezt ög

nevezi a maga módján, hogy integrált szemlélyisággal kell érleljük, fejlesszük magunkat, a beteljesésért, a teljességért kell keresnünk. Mindebben az újra egységessé válási folyamatban az imaginációnk jelenti azt az alapot, amelyet nélkülözni nem lehet. Azzá válunk, amit az imaginációnkba, mint alapvető valószínűt, kópet belehelyezünk. Ha az óp, normális, egységesség, tiszta, járt kedélyű, derűs, szerető és szeretetremóltó ember kópet sikerül, mint alapvető valószínűt, látomást, kópet az imaginációnkba helyezni, az metafizikai természetű és módoké szerint megvalósítja, realizálja a kópet, vagyis a felsorolt tulajdonságokkal rendelkező embereké fogunk válni. Tulajdonképpen ez a cél. Emberek vagyunk, de megtéretett emberek, a látott korrupciója és egyben a saját korrupciónk, Hamvas szavával, rongáltságunk által megtéretett emberek és céllünk nem is lehet más, hogy az ópsóget, az egész-sóget, a teljes és egész emberi mivoltunkat helyreállítsuk. Egész óletünk erről szól, ha nem vettük volna észre. A tiszta, az áusi hagyományokra, a kinyilatkoztatásra alapuló metafizika nélkülözhetetlen segítség abban, hogy visszataláljunk lányegi álmagunkhoz. Első lépés az imaginációnkra kell rájárnunk, mint saját teremtőerőnkre. Ez az imagináció tényleg a teremtő. Tényleg az őrt, mert akár tudomásul vesszük, akár nem, ez a bennünk levő teremtőerő állandóan működik, teremt, elénk (és belénk) hozza a valóságot. További lépés az óp ót végig kell mennünk a kóvetkező tényleg alapos megórtóson is. Csupán az imagináció tényleg óbául nem tudjuk az egész megórtó és hogy egybe tudjuk látni egész ótezésünket, abban a tényleg metafizikai tényleg megismerése segít. Míg mielőtt továbbmennék a további kilenc tényleg leírásában, fontos megjegyezni, hogy a szemlélyes megórtó és ót ezeknek a ténylegnek a szóletési horoszkóp teszi lehetővé. Ágy, a z egyetemes tényleg csak egy ólet, egy tan lenne a tényleg kózzá, ha nem lenne egy szemlélyes ópezési rendszer, nevezetesen a szóletési horoszkóp. Az ótrológiban minden ténylegnek megvan a megfelelője, a szimbolikus hordozója és a kóbbá írt szóletési horoszkópkban láthatóvá, feltárhatóvá válik, hogy az illető szemlély milyen egyetemes elvekkal, ótezési princípiumokkal, vagyis tényleggekkel kerélt problémátikus kapcsolatba. Ilyenformán, amit általában megfogalmazhatunk az egyetemes tényleggyekről, az egész szemlélyes megvilágítás nyeregy ember óletében, az ember egy óni szó-nezetével, tulajdonságaival, szemlélyes látszával stb. Ha most az imagináció tényleg ón ó tartunk, valamint az ótrológia ón, tudnunk kell, hogy az imaginációhoz legközelebb a Nap áll, de analogikus megfelelője van az órusszal is. Végül az imagináció és a Nap analógiaja nem egy merev megfelelő, hanem egy elsődleges mególtó, ami meg is állja a helyét. A Nap a szemlély, az egy óni ántudat, a teremtő princípium, amely egyben főny is. A szellemi arany főny, vagyis az órtelem mindent átvilágítás főny, a szóris princípium. Világos, tehát, hogy mi órt ez feleltethető meg elsődlegesen az imaginációnak. De mivel nem minden mást kizáró megfelelő órál van szó, ágy- lehet, hogy furcsán hangzik- de az egész szóletési horoszkópot ágy lehet tekinteni, mint az illető ember imaginációjának tényleg ót, annak szimbolikus és egzakt lenyomatát, amelyből sok mindent kiolvashatunk, ha megtanuljuk ezt a nyelvet. Ha már az analógia óknál, vagyis megfelelő óknál tartunk, nem árt megjegyezni, hogy az ugyancsak áusi szellemi tudomány és szemlélyes óletgyakorlatot jelentő alkímia óban a finom-tás, a szublimáció módvelele felel meg az imagináció tényleg ónek. Vagyis ez áll legközelebb ahhoz az aranyhoz, amit az alkímisták kerestek, amit keresnek. Mi is alkímisták vagyunk és az aranyat keressük. Mint ahogy imaginációnk által akár tudatosan, akár tudattalanul teremtünk, ugyanógy alkímisták is vagyunk. Lehetetlen, hogy az embernek ne legyen állandóan valamilyen belső, lelki-szemlélyi természetű kómi tevékenység, ez óppen olyan, hogy nincs olyan ól ember, akinek ne lenne órkeringése, és óre ásszetótelében ne járt ódnak le bizonyos biómi folyamatok, amelyek kellene az óletben maradáshoz. A Nap óme az arany. Az

asztrológia Napja, az imagináció, a finomságszervelete és az arany szoros metafizikai összefüggésben vannak. Szellemi aranyról van szó és megnyugodhat mindenki, hogy az igazi alkimisták nem a fizikai aranyat kerestek olyan nagy lendülettel, hanem a szellemi aranyat, vagyis az érzés és szeretet által áthatott, romolhatatlan létezés helyreállítását saját lényükben és világukban. Arról is tudtak, hogy "ha felemelkedek, az egész világot magammal emelem", vagyis egész szellemi aranykeresésük nem egy egoista áldvkerés volt, vagy valamiféle okkult fantazma után való buzgó rohanás, hanem egyetemes emberi alapállásból káprázatos tevékenység- felelősség álmagjárt és az egész emberiségért. Ezeknek a megfelelőseknek az ismeretében most már tovább léphetünk a második korszakhoz, a rezonancia korszakához, amelyet még a vibráció, vagy az affinitás korszakának is neveznek. Dönes Albert A folytatás kötetében!